

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **M. S.**, zast. JUDr. Eliškou Flídrovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Dlouhá 705/16, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2019, čj. CPR-17615-2/ČJ-2019-930310-V241, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2019, čj. 1 A 34/2019-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Elišce Flídrové, Ph.D., advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 18 měsíců. Současně rozhodla, že je žalobce povinen vycestovat z území ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 24. 5. 2019.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí žalované bránil žalobou, kterou městský soud jako nedůvodnou zamítl.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodu zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení. S odkazem na § 50a odst. 6 věta první zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, namítl, že správní orgány ani městský soud nevzaly v úvahu dopad rozhodnutí na soukromý život stěžovatele. V ČR je od roku 2012, založil zde obchodní společnost, má zde mnoho přátel a snoubenku. Pokud jej vyhostí do země původu, bude vypadat jako zloděj. Stěžovatel žádal o možnost opustit území bez deportace. Zároveň vyslovil obavu, že jeho společnost za 18 měsíců zkrachuje.

[4] Stěžovatel rovněž vytkl, že správní orgány a městský soud postupovaly formálně a nesnažily se zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přitom porušily zásadu subsidiarity (§ 2 odst. 2, 3, § 6 odst. 2 a § 58 správního řádu), legality (§ 2 odst. 1 správního řádu), zákaz zneužití správního uvážení (§ 2 odst. 2 správního řádu) a zásadu ochrany nabytých práv, jakož i zásadu přiměřenosti (§ 2 odst. 3 správního řádu).

[5] Žalovaná navrhla, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel se při kontrole příslušníky policie dne 8. 1. 2019 prokázal platným cestovním pasem bez platného víza. Policie dále zjistila, že dne 7. 11. 2018 nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „jiné/ostatní“. Jelikož se stěžovatel nedostavil ve lhůtě pro vydání výjezdního příkazu, nacházel se na území ČR od 8. 11. 2018 neoprávněně. Během výslechu stěžovatel sdělil, že je jednatelem obchodní společnosti X Bydlí sám v pronajatém pokoji, je svobodný, bezdětný a jeho zdravotní stav je dobrý. Ve vycestování mu brání vlastnictví společnosti a dvou automobilů. V zemi původu má rodinu, u které by mohl bydlet. Stěžovatel rovněž uvedl, že o svém nezákonném pobytu nevěděl, neboť nebyl v době doručení rozhodnutí o zamítnutí povolení k dlouhodobému pobytu se svým zástupcem v kontaktu.

[8] K obavě stěžovatele, jak na něj bude po návratu do země původu nahlíženo poté, co bude správně vyhoštěn, NSS odkazuje na ustálenou judikaturu zdejšího soudu, podle které správní vyhoštění nemá trestní charakter; jedná se pouze o správní opatření, jímž stát vyjadřuje zájem na tom, aby se cizinec na území státu nezdržoval (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017-31, č. 3713/2018 Sb. NSS, bod 45, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 5 Azs 94/2005-52, č. 1164/2007 Sb. NSS). Současně NSS konstatuje, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území; nevylučuje, aby cizinec sám z území ČR vycestoval (viz citovaný rozsudek čj. 2 Azs 289/2017-31, bod

pokračování

45).

[9] Námitka ohledně nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele není důvodná. Správní orgány řádně hodnotily povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu stěžovatele na území ČR, jeho rodinnou situaci, rozsah vazeb na hostitelský a domovský stát, jakož i povahu a závažnost porušení veřejného pořádku (viz str. 3 – 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně; srov. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2013, čj. 8 As 118/2012-45, bod 22). Stěžovatel během výslechu na dotaz, zda má v ČR či EU osobu, kvůli níž by bylo ukončení jeho v pobytu v EU z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené, odpověděl záporně. Uvedl jen, že ve vycestování mu brání vlastnictví společnosti a dvou automobilů. Existenci své snoubenky začal stěžovatel tvrdit až v doplnění odvolání ze dne 17. 3. 2019, v žalobě v tomto směru ničeho nenamítal a opětovně ji zmínil až v kasační stížnosti, tj. po vydání napadeného rozsudku. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy byl vydán napadený rozsudek, však NSS přihlídnout nemůže (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). Do protokolu sepsaného dne 8. 1. 2019 stěžovatel sdělil, že bydlí sám v pronajatém pokoji. Z uvedeného je očividné, že stěžovatel nemá v ČR žádné rodinné ani kulturní vazby; zásah do jeho soukromého a rodinného života tedy nemůže být nepřiměřený.

[10] Námitky týkající se zmatečnosti řízení před městským soudem a porušení zásad stanovených ve správním řádu stěžovatel formuloval zcela obecně. Nespecifikoval, jaké podmínky chyběly v řízení před městským soudem a jakým způsobem byly porušeny zásady správního práva. Za této situace NSS nemohl tyto námitky vypořádat (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2019, čj. 10 Azs 108/2019-37).

[11] Zástupkyní stěžovatele byla usnesením NSS ze dne 19. 12. 2019 ustanovena JUDr. Eliška Flídrová, Ph.D., advokátka, jejíž odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 10 s. ř. s. hradí stát. Zástupkyni NSS přiznal odměnu za jeden úkon právní služby (převzetí zastoupení) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 3 400 Kč. Jelikož zástupkyně doložila, že je plátkyní DPH, zvýšil NSS přiznanou odměnu a náhradu hotových výdajů o částku o částku 714 Kč odpovídající 21% sazbě DPH. Částka v celkové výši 4 114 Kč bude vyplacena z účtu NSS do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu